

Kiss Judit Ágnes

Credo

Nem, Istenem, van, amit nem lehet
jóvátenni. Neked nem számít: élet
vagy halál, és nem törődsz a fájdalommal.
Pár pillanatra el tudtad hitetni,
hogy érdekelnek a pitiáner
problémáim, de csak szórakozottan
hümmögsz választ hálálkodásaimra
és esedezéseimre.

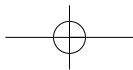
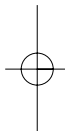
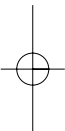
Visszaélsz azzal, hogy egyetlen vagy,
hogyha elhagylak, nem marad senkim, míg
neked fel se tűnne, ha nem szólnék
többet hozzád, a másik
hétmilliárd között.

Hostia

Úgy volna jó meghalni is,
ahogy a gyermekedet várod.
Azzal a beletörődéssel,
azzal a szelíd megadással,
tudván, hogy a test csak egy eszköz,
mit át kell adni erre-arra,
életcélra és halálcélra,
mert rajta át jöhet a kezdet,
s rajta keresztül jöhet vég is –
Félsz mindkettőtől. Tűröd mégis.

Confiteor

megbaszott engem Isten
gyönyörrel fájdalommal
időmet szétfeszíti
napjaim közé döfni
örökkévalóságát
tetteim lehántja rólam

hogy magamba fogadjam
a mindenhatóságot
vonaglom még alatta
de lassan egyre jobb lesz
már nincsen ellenemre
és most már nem is félek
már nem az erőt érzem
csak azt hogy annyi bántás
hűtlenség állt közöttünk
ő keresztülnyúlt rajta
hogy újra hozzám érjen
mert kellek neki mégis
önmagam ellenére

Tóth Imre

Senkiföldje

Itt halottak laknak – mondja az ingatlanközvetítő,
minden házban van néhány üres lakás,
ebben itt holtak laknak, gondjukat már maguk
mögött hagyták.

Az ajtó előtt nem söpör fel senki, az ablakok
egyre szürkébbek lesznek. A fürdőben sem zubog a
víz.

Az örökös először az újságot mondja le, aztán a tévét, és
a telefont. Egyre ritkábban jár fel szellőztetni.

A postaládába néha még jön egy levél.

A bútorokat már régen elvitték.

Senki nem nézi a naplementét.

Ugyanazt a játékot játssza mindig, szereti a vesztes
csatákat. Felmenteni a bekerített várost.

Páncélszürke ég alatt vonul a menetoszlop.

A világban élni, de nem általa.

A világban élek, de nem általa.

Szürke eminenciások forgatják az időt
előre-hátra.

Örökkön-örökké, ámen.

Fenyvesi Orsolya

Esse est percipi

Lehulló hajamról eszedbe jutottak a folyók,
és ezt nevezted melankóliának,
míg az egymásba nyúló ágak alatt
én egy ismétlődésekben gazdag életet kívántam.

Féltettél a festményektől, mert már nem tartoznak
a valósághoz. Én inkább lelkesedtem értük:
a keretben ugyanabból az anyagból készült minden.
Olvastam egy öreg ágyról, amit hajlécekből
ácsoltak össze. Te arra kértél, ne olvassak többet.

Egyetlen jelenet, aminek főszereplői voltunk,
sem illeszkedett a térbe, mert egyszerre kellett volna hozzá
a tél és a nyár mint díszlet. Így maradtunk hát a
már létrehozott képeknél: egy nő portréja volt,
ahogy víz csobogott nyitott tenyerére, de onnan immár a folyó
vízesésként hullott a semmibe.

Egyszer megláttam, hogy a hegyek egymásra dobált,
összegyűrt, félig megformált testek,
és te végre neveltél: „megmásszuk mindet!”
Kegyetlenek leszünk, és látni fogjuk őket,
a nemlétezőket.

Két éjszaka

Éjszaka felriadtam,
hirtelen nyugalommal
a levegő belökte ablakomat,
és eltemette alvó testem,
és teleszórta a szobát
szeles alakommal,
ahogy táncoltam, hogy újra
elaludjak.

Éjszaka a sötét úton vittek,
és az autó fényszórói
nem világították meg elég ideig
az alvásba tűnő falvakat
ahhoz, hogy elhiggyem őket.
Fáztam, de nem volt velem
a bőrbe bomló pamut, a halálfélelem.
Elveszítettem.
Nem ismertem a hazafelé vezető utat,
de éberem figyeltem,
nehogy a sofőr véletlenül
elgázolja a halált,
most, hogy végre megszerettem.

Deltatorkolat

A városból a városba érkeztem,
ilyenek a hajnalok,
a Hold nem tudja eloszlatni a felhőket.
Ahogy akadozó szavaimmal utcát tévesztettem,
mondanivalóm végére érve megérkeztem
a várost kettészelő folyó partjára.
A szél lassan hozzám görgette a Napot,
pedig a fényt gurította:
olyan sebesen pergett a Duna,
hogy nem voltak többé épületek,
csak lakások az épületekben.
Nem beszéltem, mert nem akartam
elmenni innen. Csak sóhajtottam reggel,
bárcsak választhatnék
az élet és a víz között,
és vajon akkor maradhatnék-e egy helyben,
ha a vízre esik választásom?
A következő szellőkésre
meghallottam a nevem,
és a torkolatig ért, mint egy üzenet.

Murányi Zita

csepel

apró hófehér csónakok
eveznek az éjszakában a csillagok
kiragyog a házfalak sűrű sötét sora
kiragyog csepel

és a csigolyáiddal hullámzó
gerincmeder nem tudja mihez kezdjen
álomba áradó testeddel
csak a budai rakpartot

viszi el a sötét vízlepel
és a holdat amikor szembe találja
magát az égre írt mélységgel
hátadra teríted az éjszakát
és nem tudni mitől verejtékezel.

66

bosnyák tér

a bosnyák téren a templom tornya
maradt mutatóba ebben a szürke
körforgalomban az ég egy ismeretlen
köd játéka míg az esőket elbontotta
a felhők láncreakciója csak a zebra
fehér sávja látszott sárosabbnak
mintha még mindig bokáig
járnánk a februárban
virágba borultak a tavaszi sugárutak
és a keresztben megcsillant a fém
ezüstsínű homloka hogy ez lesz az az
éjszaka amikor a fájdalmat
rászögellik a holdra
néhány sugár bomlott a járdára
aztán mint a tied amin piros folt mutatta
a vérvételek helyét a napnak
ugyanúgy elszibbadhatott a karja.

terebesi tér

talán az zavar meg az a fekete szarka
a terebesi téren a hármas villamos
törött ablaka mint egy sebes szárny
és ahogy verdes a farmert is
hidegebbnek érzed a térdeden

olyan peckesen állnak a fák
és ez a gyűrött délelőtt
mint egy ezüstszerű karperec
már-már csörögni hallod és
a szürke háncs néhány centivel
lejjebb csúszik a törzseken
újra kilátszódik a barna kéreg
a harisnyába bújtatott térded
lassan átüt a lyukas farmeren
olyan koromszíne van mint
a madár csőrében a bennrekedt
csicsergésnek ahol a fények is elnyelődtek.

Beck Tamás

Accra

A moszkító gyötör jobban vajon, vagy a szerelmi vágy?
Egyik önáltatást terjeszt, a másik meg maláriát.
Fülembe zümmög a rovar. Ingerülten elhajtom.
Valit egy fekete férfival láttam a tengerparton.
Szemembe hazudik, és a szeme se rebben.
Szúnyogháló se véd a szerelem ellen.

Észrevétlenek

Én csupán a névtelen szentekben hiszek,
akiket jeltelen sírok rejtenek,
akik haláluk után is észrevétlenek,
szellemhangjukat se rögzítik magnószalagok.
Mikor a Rolling Stones-felvételt végighallgatod,
ha megszólalna, ráismernél halott nagymamádra,
de az istennek se vág Mick Jagger szavába!